

Het Eekhoff-dilemma

Tranen bij de wereldkampioen-voor-vijftien-minuten. De Nederlander Nils Eekhoff moest zijn titel bij de U23 inleveren door een ongeoorloofd manoeuvre tijdens de race. © PHOTO NEWS

Dit was/is de tijd van de disfunctionele mondiale sportbonden. Welke nu de meest disfunctionele is, de wielerbond UCI of de atletiekbond IAAF, dat juryberaad zal langer in beslag nemen dan de jury er vrijdag over deed om Nils Eekhoff zijn wereldtitel af te nemen.

Wat de atletiekbond bezielde om in de bloedhete zandbak Qatar, Doha dus, een wereldkampioenschap te organiseren op een tijdstip van het jaar dat de temperatuur 's nachts nauwelijks onder de dertig graden zakt, weet iedereen: geld. Dit WK is een schandaal. Het stadion dat u op televisie ziet - als u kijkt - en dat leeg is, is open én heeft airco. Qua ecologische voetafdruk kan dat tellen.

De IAAF is een armlastige bond die wordt geleid door een ex-atleet, maar Sebastian Coe worstelt met het verleden. Zijn voorganger Lamine Diack is samen met zijn zoon en naaste medewerkers op de IAAF door de Franse autoriteiten aangeklaagd voor corruptie. Dat ging iets verder dan gewoon geld aanvaarden. Bij Lamine Diack kon je des tijds riskante dopingstalen laten verdwijnen tegen betaling. Niet alleen de Russen kenden dat systeem.

U hebt daar tot nog toe heel weinig over vernomen omdat de IAAF graag die vuilnis binnenskamers houdt en de atletiekmedia nooit verder kijken dan startschot en finish. Die donkere episode verdient in al haar glorie te worden belicht: de voorzitter van de grootste olympische bond regelde het verdwijnen van positieve dopingsstalen, stak geld in zijn zakken en die van zijn familie en deed ook helemaal niks om in Afrika of Jamaica performante dopingtesten op poten te zetten.

De UCI is dan weer een armlastige en tegelijk archaïsche bond die je alleen maar kunt verwijten dat hij wordt geleid door een stel vleesgevoerde voorbeelden van het principe van Peter. Vrij vertaald: een soms competent persoon wordt op een niveau gepromoveerd/verkozen dat hij/zij niet aankan. Twee problemen: je haalt de competentie weg waar die goed werk leverde en je creëert incompetentie op een hoger niveau.

Dat de UCI naar Harrogate ging met dat WK kun je haar niet verwijten. Een WK in de herfst riskeert af en toe regen. Dat de wegen onderlopen, dat had men misschien moeten voorzien en na afgelopen dinsdag is daar terdege rekening mee gehouden. Wielrennen is een buiten-

sport en in tegenstelling tot cricket kan die wel doorgaan in een plensbui.

Een renner drie uur nadat hij een flagrante overtreding heeft begaan zijn wereldtitel afnemen, is dan weer een apart debat waard, dat nog steeds woedt. Zelf ben ik voorstander van een duidelijk reglement: wat niet mag, móét worden bestraft. Binnen redelijke termijn weliswaar en dat is een debat in het debat waard. Is het redelijk om iemand iets af te nemen wat hij op ogenschijnlijk rechtmatige wijze heeft gewonnen als achteraf beelden opduiken die bewijzen dat hij iets heeft gedaan wat onrechtmatig is? Staat de straf (wereldtitel afnemen) in verhouding tot het vergrijp (minutenlang achter een auto aanrijden en af en toe eraan hangen)?

Op het eerste gezicht antwoord je twee keer neen, maar er zijn er die twee keer ja hebben geantwoord en hier tekent zich een interessante breuklijn af. Die ligt niet bij ervaringsdeskundigheid maar bij wat je verwacht van een atleet in relatie tot het reglement. Nogal wat Angelsaksische commentatoren konden zich vinden in de beslissing van de jury. Die draaiden de vraagstelling om: is het redelijk om iemand niet te straffen als die beelden maar laat opduiken? Neen, was hun antwoord. Die calvinisten/lutheranen toch, altijd weer streng in de leer.

Zij kregen tegenwind uit Nederland. Vaak zijn dat calvinisten, maar voor de gelegenheid even niet, begrijpelijk. Ook bijna alle volgers uit traditionele wielerlanden waaronder België stonden op de achterste poten. Die hebben het tot een kunst verheven om nogal laks om te gaan met de regels. Dat komt door onze katholiek geïnspireerde volksaard en is wielrennen niet ooit de meest katholieke van alle sporten genoemd? Analist en ex-wielrenner Eddy Planckaert stelde gisteren in de studio: "Wat men niet ziet mag." (En komt je fout toch uit, ga biechten en regel een aflat.)

Het mag, als het niet wordt gezien/ontdekt, is dezelfde redenering waarmee jarenlang dopinggebruik in het wielrennen is vergoelijkt en ontkend. "Ik ben niet betrapt, dus het telt niet." Wie naar die tijd terug wil, moet zijn hand opsteken. Overigens is het Eekhoff-incident goed begrepen en niet langer een dilemma. Aleksej Loetsenko, een orthodoxe christen, had gisteren ook pech en liet zich netjes terugbrengen tot in het peloton door zijn ploegmaats. Dat hadden de Nederlanders vrijdag ook kunnen doen.

Het mag, als het niet wordt ontdekt, is dezelfde redenering waarmee jarenlang dopinggebruik in het wielrennen is vergoelijkt